

— 'Απόψε μὲ περιμένεις ;
— 'Οχι· προηγουμαι ὑμῶν.
— 'Υπαγε καὶ ἔσο ἔτοιμος.
— Τὰ πάντα ὑπὲρ ὑμῶν, ἐξοχώτατε.
Ποῦ θὰ ἐπανεύρω τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλό-
τητα ;

— Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ βασιλέως, αὐ-
ριον περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Θὰ εἶμαι ἐκεῖ, ἐξοχώτατε· ὑγειαί-
νοιτε.

— 'Ο Βουσύ δὲν ἀπώλεσε στιγμήν, ὥστε
τὴν ἀπόστασιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ δούξ,
κοιμώμενος ἐν τῷ φορείῳ του, κατηνάλωσε
πεντεκαίδεκα ὥρας, ὁ νεανίας, ὅστις ἐπέ-
στρεφεν εἰς Παρισίους μὲ τὴν καρδίαν ἑμ-
πλῆων χαρᾶς καὶ ἔρωτος, διέτρεξεν ἐντὸς
πέντε ὥρῶν, διακαιόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυ-
μίας νὰ παραμυθῇ τὸν βαρόνον, ᾧ τινι
εἶχεν ὑποσχεθῇ συνδρομὴν, καὶ τὴν Ἀρ-
τεμιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπανεφέρει τὸ ἡ-
μισυ τῆς ζωῆς.

ΑΒ'.

**Τέτιν τρόπῳ ὁ Σχικὼ ἐπανῆλθεν
εἰς Παρισίους καὶ ἐγένετο δε-
κτὸς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἑρρί-
κου Γ'.**

Πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὸ Λούβρον, δι-
ότι ἦτο μόνον ἡ ἑνδεκάτη πρωϊνὴ ὥρα·
οἱ φρουροὶ τῆς αὐλῆς ἐφαίνοντο βαδίζον-
τες μετὰ προσοχῆς καὶ οἱ ἀλλάσσοντες
τοὺς φρουροῦντας ἱππῶται ἐβαδίζον βή-
ματι ἐλαφροῦ.

Ἀφινον τὸν κεκοπιακότα ἐκ τῆς ὁδοι-
πορίας βασιλέα ν' ἀναπαυθῇ.

Δύο ἄνδρες ἐνεφανίσθησαν ταῦτοχρόνως
πρὸ τῆς κυρίας πύλης τοῦ Λούβρου· εἰς
τούτων ἐπέβαινεν ἐντελῶς ἀκμαίου ἀραβι-
κοῦ ἵππου καὶ ὁ ἕτερος ἵππου ἀνδάλου-
σιου, καθιδρου.

Ἐστησαν πρὸ τῆς πύλης καὶ προσέβλε-
ψαν ἀλλήλους, διότι, προσερχόμενοι ἐξ ἀν-
τιθέτων διευθύνσεων, ἐκεῖ μόνον συνηντή-
θησαν.

— Κύριε Σχικὼ, ἀνέκραξεν ὁ νεώτερος,
χαιρετίσας εὐγενῶς, πῶς ἔχετε σήμερον ;

— 'Α! ὁ κύριος Βουσύ. "Εχω θαυμα-
σίως τὴν υγείαν, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος μετ'
εὐπρεπείας ἀληθοῦς εὐπατρίδου.

— "Ερχεσθε νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὴν ἀ-
φύπνισιν τοῦ βασιλέως; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Καὶ ὑμεῖς, ἐπίσης, ὑποθέτω.

— "Οχι. Ἐρχομαι νὰ χαιρετίσω τὸν
ἐξοχώτατον δούκα δ' Ἀνζιού. Ἡξεύρετε,
κύριε Σχικὼ, προσέθετο ὁ Βουσύ μετὰ με-
τιότητος, ὅτι δὲν ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ
καταλέγωμαι μετὰ τῶν εὐνοουμένων τῆς
Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ;

— Θὰ ἐπιπλήξω τὸν βασιλέα διὰ τοῦτο
καὶ ὅχι ὑμᾶς, κύριε !

— 'Ο Βουσύ προσέκλινε.

— Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ μακρὰν ; ἠρώτησεν
ὁ Βουσύ. Ἐλεγον, ὅτι ὠδοιπορεῖτε.

— Ναί, κύριε, ἐθήρευνον, ἀπῆντησεν ὁ
Σχικὼ. Ἀλλὰ δὲν ἐτάξις εἰδέναι καὶ ὑμεῖς ;

— Πραγματικῶς, ἐξέδραμον εἰς τὰς ἐ-
παρχίας· τὴν δὲ θὰ λαβῇτε τὴν καλω-

σύνην νὰ μοι παράσχετε μίαν ἐκδούλευσιν ;
— Διατί ὅχι ; Ὅσάκις ὁ κύριος Βουσύ
θελήσῃ νὰ με διατάξῃ, εἶπεν ὁ Σχικὼ, θέ-
λει μοι περιποιήσῃ μεγίστην τιμὴν.

Ἀφοῦ ὑμεῖς, ὡς προνομιούχος, μέλλετε
νὰ εἰσδύσητε εἰς τὰ δώματα τοῦ Λούβρου,
ἐνῷ ἐγὼ θέλω παρκαμῖναι εἰς τὸν ἀντιθά-
λαμον, εὐαρεστήθητε νὰ εἰδοποιήσητε τὸν
δούκα δ' Ἀνζιού ὅτι περιμένω.

— 'Ο κύριος δούξ δ' Ἀνζιού εἶναι εἰς τὸ
Λούβρον καὶ μέλλει νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν
ἔγερσιν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ; Διατί,
λοιπόν, δὲν εἰσέρχεσθε μετ' ἐμοῦ ;

— Φοβοῦμαι τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον
τοῦ βασιλέως.

— Μπᾶ !

— Διάβολο ! δὲν μ' ἔχει μέγχοι τοῦδε
συνηθίσει εἰς τὰ χαριέττα μειδιήματά
του

— Μετ' ὀλίγον χρόνον, τὰ πάντα θέ-
λουσι μεταβληθῇ, ἐστὲ βέβηκος.

— 'Α ! ἂ ! εἰσθε, λοιπόν, νεκρομάντις,
κύριε Σχικὼ ;

— Ἐνίοτε. Ἐμπρός, θάρρος, ἔλθετε, κύ-
ριε Βουσύ.

Τῷ ὄντι, εἰσῆλθον καὶ διηυθύνθησαν, ὁ
μὲν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ δούκα δ' Ἀν-
ζιού, κατοικοῦντος, ὡς νομίζομεν ὅτι εἴ-
πομεν, εἰς τὰ δώματα, ἐν οἷς εἶχεν ἄλλο-
τε κατοικήσει ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ὁ
δ' ἕτερος πρὸς τὸν θαλάμον τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' εἶχεν ἀφυπνισθῇ καὶ ση-
μάνει τὸν μέγαν κώδωνα, νέρος δὲ θερα-
πάντων καὶ φίλων εἶχαν δράμει εἰς τὸν βα-
σιλικὸν κοιτῶνα εἶχον ἤδη παρατεθῇ τῷ
βασιλεῖ ὁ ἐξ ὀρνιθίων ζωμός, ὁ λευκὸς ἄρ-
τος καὶ τὰ καρυκευμένα κρέατα, ὅτε εἰσῆλ-
θεν ὁ Σχικὼ ζωὴς εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ
σεπτοῦ κυρίου του καὶ ἤρχισε, πρὶν ἢ εἶπῃ
καλὴν ἡμέραν, νὰ τρώγῃ ἐκ τοῦ πινακίου
καὶ νὰ πίνῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ πατηρίου.

— Θαῦμα ! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς ἑ-
ξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, εἰ καὶ θέλων νὰ
ὑποκριθῇ ὀργὴν, εἶναι ὁ φαῦλος Σχικὼ, νο-
μίζω· εἰς φυγὰς, τυχοδιώκτης, ἄξιος ἀγ-
χόνης.

— Λοιπόν ! λοιπόν ! τί ἔχεις τέκνον
μου ; εἶπεν ὁ Σχικὼ, καθήσας ἀφελῶς μετὰ
κεκονιαμένα ὑποδήματά του ἐπὶ τοῦ με-
γάλου ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο αὐτὸς
ὁ Ἑρρίκος· λησμονοῦμεν, λοιπόν, τὴν ἐπι-
στροφὴν μᾶς ἐκ τῆς Πολωνίας, ὅπου ἐπαί-
ξαμεν τὸ μέρος ἐλάφων, ἐνῷ οἱ μεγιστᾶνες
ἐπαίζον τὸ μέρος τῶν σκύλων. Ταρατάν !
ταρατάν !

— Ὅριστε ! ἐπανῆλθεν ἡ δυστυχία μου,
εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δὲν θ' ἀκούω πλέον εἰμὴ
δυσάρεστα πράγματα. Καὶ ὅμως ἤμην πολὺ
ἡσυχος ἐπὶ τρεῖς ἐβδομαδας.

— Μπᾶ ! μπᾶ ! εἶπεν ὁ Σχικὼ, πάντοτε
παραπονεῖσαι θὰ σ' ἐξελάβαν ἂν τις ὡς τινα
τῶν ὑπηκόων σου, νὰ με πᾶρῃ ὁ διάβολος.
Ἐμπρός, τί ἐπραξες κατὰ τὴν ἀπουσίαν
μου, μικρὲς μού Ἑρρίκεττο ; Ἐκυβερνήθη
κάπως ἁσπεῖω· τὸ ὄρατον βασιλεῖον τῆς
Γαλλίας ;

— Κύριε Σχικὼ !

— Ἐκρέμασαν κἀνένα τῶν κομφῶν κυ-

ρίων ; 'Α ! συγγνώμην, κύριε Κουέλε, δὲν
σᾶς εἶχον ἴδει.

— Σχικὼ, θὰ συγχισθῶμεν.

— Ἐπὶ τέλους, μένουν ὀλίγα χρήματα
εἰς τὰ ταμεῖα ἡμῶν ἢ εἰς τὰ χρηματοκι-
βώτια τῶν Ἰουδαίων ; Δὲν θὰ ἦτο δυσά-
ρεστον, διότι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ διασκε-
δάσωμεν· εἶναι τόσον φορτικὸν πρᾶγμα ἡ
ζωή !

Ὁ Σχικὼ ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του,
ἀρπάσας τὸ περιεχόμενον τῶν πινακίων.

Ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ γελά, διότι ἐκεῖ
πάντοτε κατέληγεν.

— Ἀς ἴδωμεν, εἶπε, τί ἐπραξας κατὰ
τὴν μακρὰν ἀπουσίαν σου ;

— Ἐσχεδιάσας, εἶπεν ὁ Σχικὼ, μίαν
λιτανεῖαν εἰς τρεῖς πράξεις :

• Πρῶτη πρᾶξις. Μετανοοῦντες, φέρου-
ντες μόνον χιτῶνα καὶ ἀναξυρίδα, τίλλον-
τες τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των καὶ ἀ-
μοιβαίως γρονθοκοπούμενοι, ἀνέρχονται
ἀπὸ τοῦ Λούβρου εἰς Μονμάρτην.

• Δευτέρα πρᾶξις. Οἱ αὐτοὶ μετανοοῦντες,
γυμνοὶ μέχρι τοῦ σφύου καὶ μαστιγοῦντες ἀλ-
λήλους διὰ κομβολογίων ἐξ ἀκανθῶν, κα-
τέρχονται ἀπὸ τῆς Μονμάρτης εἰς τὴν
Μονὴν τῆς ἁγίας Γενοδέρας.

• Τρίτη πρᾶξις. Ἐπὶ τέλους, αἱ αὐ-
τοὶ μετανοοῦντες, ὀλόγυμνοι καὶ ἀλληλο-
σπαράσσοντες τὰ νῶτα των διὰ κομπερῶν
μαστιγῶν, ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τῆς μονῆς
τῆς ἁγίας Γενοδέρας εἰς τὸ Λούβρον.

• Εἶχον σκεφθῇ, ὡς ἀπροσδόκητον περι-
πέτειαν τῆς τραγωδίας, νὰ ὀδηγήσω αὐ-
τοὺς εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, ὅπου ὁ
δήμιος νὰ καύσῃ αὐτοὺς ἅπαντας, πλὴν
ἐσκέφθην κάλλιον, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐφύλα-
ξεν ὀλίγον θεῖον ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ ὀλί-
γην πίσσαν ἀπὸ τὰ Γόμορρα, δὲν θέλω δὲ
νὰ στερήσω τὸν Θεὸν τῆς εὐχαριστήσεως
νὰ ψῆσῃ αὐτούς. Τώρα δέ, κύριοι, ἄς δια-
σκεδάζωμεν μέχρι τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡ-
μέρας.

— Ἀλλὰ πρῶτον ἄς ἴδωμεν τί ἐγίνες ;
εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἤξεύρεις, ὅτι ἔστειλα καὶ
σ' ἐζήτησαν εἰς ὅλα τὰ δυσώνυμα μέρη
τῶν Παρισίων ;

— Ἡρεύνησας καλῶς τὸ Λούβρον ;

— Ἀσελγῆς τις, φίλος σου, θὰ σ' εἶχε
κατακρατήσῃ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, Ἑρρίκε, διότι κα-
τακρατεῖς σὺ ὅλους τοὺς ἀσελγῆς.

— Λοιπόν, ἐπλανώμην ;

— Ὡς πάντοτε.

— Ἐπεταί συνέχεια.

Δμλ.

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Δηγημα Α. Fourgeaud.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ'
αἱ ἀκτίνες του ἐχρυσίζον ἐτι τὸ στερέωμα,
καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ τῆδε κἀκεισε ἐσπαρμένα
νέφη, ἅτινα ἀπώθει ὁ δροσερὸς τῆς ἐσπέ-
ρας ἀήρ.

Δύο γυναίκες ἴσταντο ὄρθαι ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου τινός, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο ὠραία καὶ πλουσία πεδιάς. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο νέα καὶ ὠραία, ἡ δ' ἑτέρα μεσήλικη, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου τῆς ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις.

Ἀμφότεραι ἐτήρουν ἄκραν σιωπὴν καὶ τὸ βλέμμα των ἐπλανᾶτο εἰς τὸ ἄπειρον.

— Μητέρα μου! εἶπεν αἰφνης ἡ νέα, δεικνύουσα διὰ τῆς χειρός τῆς τὴν ὁδόν, παρατήρησον, δὲν εἶνε ὁ ἀδελφός μου ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔρχεται;

Ἡ μήτηρ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Εἶνε αὐτός! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς, ναί, εἶνε αὐτός. Εὐλαλία, ἄς μεταβῶμεν πρὸς συνάντησίν του.

Καὶ μόλις κατέβησαν τοῦ λόφου, συνήντησαν αὐτὸν ἐνώπιόν των.

— Μητέρα μου!

— Τέκνον μου!

— Ἀδελφὴ μου!

— Ἀδελφὴ μου!

Ἐσιώπησαν τὰ δάκρυα καὶ τὰ φιλήματα κατέπνιγον τὴν φωνὴν των. Ὡς τιγὴ ἀθώας καὶ ἀρρήτου ἀγαλλιᾶσθαι, ἀλλὰ βραχείας, φεῦ! ὡς πάντα τὰ ἀνθρώπινα!

— Λοιπὸν, Μάξιμε, διατί τόσῳ ταχέως ἐπέστρεψας;

— Ἐπειδὴ διεκόπησαν πρὸς καιρὸν τὰ μαθήματα, ἀγαπητὴ μου μήτηρ, ἀπερῶσιν νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἴδω, ἀπήντησεν ὁ νέος, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας τῶν προσφιλεστέρων του ἐπὶ τῆς γῆς ἀντικειμένων. Ἡδὴ ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, διότι ὀλίγας μόνον ὥρας θὰ μείνω μαζὺ σας.

— Πῶς! ἀδελφὴ μου, μόλις ἦλθες καὶ σκέπτεσαι ν' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως;

— Ἀγαπητὴ μου Εὐλαλία, μὴ ἀνησυχῇ. Θὰ σοι πληρώσω ἀφειδῶς τὴν ἀπουσίαν μιάς νυκτός.

— Τὴν ἀπουσίαν μίαν νυκτός; ἐπανελάβεν ἡ μήτηρ συνωφρευθεῖσα. Ἐχεις λοιπὸν, υἱέ μου, ἰδιαιτέρας, φαίνεται, ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν; Ἡ καρδιά τῆς μητρός δὲν ἀπατάται ἔνεκα δὲ τούτου ὁ Μάξιμος ἠρυθρίασεν.

— Ἀπλούστατον πράγμα, ἀπήντησε μετὰ προσεπαιρημένης ἀταραξίας. Ὁ σπουδαστής μου Ἑρρίκος μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐγγχειρίσω ἰδίαις χερσίν εἰς τὸν πατέρα του μίαν ἐπιστολὴν καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὴν παργγελίαν του.

— Πολὺ καλῶς, τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Μάξιμου μετὰ σκυθρωπότητος, θὰ σε περιμένω ἕως ὅτου νὰ ἐπανεέλθῃς.

— Λοιπὸν τρέχω ἀμέσως, εἶπεν ὁ νέος ἀσπάζόμενος τὸ μέτωπον τῆς ἀδελφῆς του καὶ θλίβων τὴν χεῖρα τῆς μητρός του.

— Νὰ ἐπανεέλθῃς ταχέως, εἶπεν ἡ Εὐλαλία.

— Κοιμήσου ἡσυχος, ἀγαπητὴ μου ἀδελφὴ.

— Καὶ ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ ἡ οἰκία τοῦ Ἑρρίκου;

— Δύο λεύγας.

— ὦ! εἶνε πολὺ μακρὰν. Φύγε λοιπὸν διὰ νὰ ἐπανεέλθῃς ταχέως.

Καὶ πάραυτα ὁ Μάξιμος, διελθὼν δειροστοιχίαν τινα, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν δύο γυναικῶν, αἵτινες, μετ' ὀλίγον ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν των ἀγούσαν.

Η'

ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΑΣΤΑΝΕΑΝ

Ἡ νύξ ἦτο βροθεῖα. Ἡ σελήνη ἔλαμπεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀναμέσον τῶν ἀκτινοβολούντων ἀστέρων, ἐνῶ ὑπὸ τὴν σκιὰν πυκνοφύλλου τινός καστανάς ἐδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα νέας τινός ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

Εἶνε ἡ Βιλεμίνη, ἥτις περιμένει.

— Εἶνε ἄρα γε τὸ βῆμά του, τὸ ὁποῖον ἀντηχεῖ καὶ ἐγείρει τὴν κόριν τῆς ὁδοῦ;

Ἄρα γε ὁ ψίθυρος τῶν κλάδων, κινουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου, ἥτις ἀσπάζει ἐκ χαρᾶς. Εἶνε ἄρα γε ἡ φωνή του, ἥτις ἄδει, καὶ τὴν ὁποίαν μακρόθεν ἀκούω; Ὁχι! οἱ γλυκεῖς ἐκεῖνοι ἦχοι εἶνε τῆς ἀηδόνος, ἥτις περιπταται ἄδουσα τὰς εὐδόμεους ἀκακίας. Οἱ μοι! τὰ πτηνὰ ψάλλουσι χαρμολύπῃς τοὺς ἔρωτάς των, ἐνῶ ἐγὼ μὲ καρδίαν τεθλιμμένην ἀναμένω τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς μου. Λοιπὸν εἶνε ὅπτασις; Ὁχι! ἀκούω βήματα ἀνθρώπου... ἰδοὺ, ἔρχεται... Μάξιμε, Μάξιμε, εἶσαι σύ;

— Εἰμ' ἐγὼ, Βιλεμίνη μου, ἀπήντησεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐλθέ, ἐλθέ, φίλε μου, εἶπεν ἡ Βιλεμίνη προχωροῦσα, ὁ πατήρ μου σε περιμένει ἀνυπομῶν.

Ὁ νέος ἐσταμάτησεν ἄκων, καθόσον κραυγὴ σπαρακτικὴ καὶ ὀδυνηρὰ ἀντήχησεν εἰς τὸν ἄερα. Ἐστρεψε πάραυτα τὸ βλέμμα περὶ αὐτὸν καὶ εἶδε σκιὰν τινα φεύγουσαν καὶ ἀκολουθουμένην ὑπὸ μεγάλου τινος καὶ λευκοτάτου κυνός.

Ἦτο ἡ Γαβριέλλα μετὰ τοῦ Ὀσσιανοῦ, ἥτις παρηκολούθει τὸν Μάξιμον.

Ὁ νέος ἠκολούθησε τὴν σκιὰν ἐκείνην καὶ, πρὶν ἢ προφθάσῃ αὐτήν, ἤκουσε τρομερὴν πύαλλον ἐντὸς μικρᾶς τινος λίμνης, ἐκεῖ πρὶν εὐρίσκομένης, ὅμοιον πρὸς σῶμα καταπίπτον εἰς ἀχανές πέλαγος. Ἐδραμεν ἀπνευστί πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδε τὸν Ὀσσιανὸν κολυμβῶντα ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Ἐκπλαγείς ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τούτῳ θεάματι, πάραυτα ἐξεδύθη καὶ ἐρρίφθη ἐν τῇ λίμνῃ, ἀμετατρέπτον ἔχων ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ πλησίον τῆς Γαβριέλλας, ἂν δὲν κατάρθου νὰ σώσῃ αὐτήν. Τὰ ὕδατα, διαταραχθέντα πρὸς στιγμὴν, ὡς ἐκ τῆς πτώσεως, ἐπανελάβον τὴν προτέραν γαλήνην των, καὶ ἐπὶ τῆς λεῖας ἐπιφανείας αὐτῶν ἐγκατωπτρίζετο φιλαρέσκως ἡ πανσέληνος.

Ὁ Μάξιμος ἐστὶ πρὸς στιγμὴν ἀσθμαίνων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων καὶ παρετήρησε περίξ αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς ὅτε δέ, θέλων νὰ προχωρήσῃ, ἀμπεταλαντευετο περὶ τῆς διευθύνσεως, ἣν ἔπρεπε νὰ λάβῃ, εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν Ὀσσιανόν, σύροντα τὴν κυρίαν του ἀναμέσον καλαμῶνός τινος.

Ὁ Μάξιμος ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τῆς πλησιεστέρως οἰκίας, ἀλλὰ πάραυτα ἀνεχαιτίσθη ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἦτο τοῦ πατρὸς τῆς Βιλεμίνης. Τὸ μένος ὑπερίσχυσε τοῦ ἔρωτος. Ὅθεν, λαβὼν τὴν Γαβριέλλαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔφερεν αὐτὴν διὰ μέσου τοῦ δασοῦς πλησίον φλογεῶς τινος καμίνου, περίξ τῆς ὁποίας εἰργάζοντο πτωχοὶ τινες ἄνθρωποι, οἵτινες προθύμως παρέσχον αὐτῷ τὴν συνδρομὴν των. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τούτου, ὁ Ὀσσιανὸς ἔλειχε τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον τῆς λιποθύμου ἤδη κυρίας του, ἐνῶ ὁ Μάξιμος, θρηνῶν καὶ ὀδυρόμενος, ἀπέσπασε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ κατέτρωγε τὰς σάρκας του.

Θ'

ΝΕΑ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῆς ἐρεικοφύτου καὶ γραφικωτάτης κορυφῆς τοῦ λόφου ἡ Γαβριέλλα καὶ ὁ Ὀσσιανὸς ἀποχαιρετίζουσι τὸν Μάξιμον, ἐπανερχόμενον εἰς τὴν πρωτεύουσάν πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν του.

Ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκεῖνου δύο ὁδοὶ διασταυροῦντο.

— Ὑγίαινε, εἶπεν ὁ Μάξιμος, καὶ μὴ με λησμόνει. Θὰ ἐπανεέλθω...

Ἡ φωνή του ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα.

— Ἀλλὰ πότε θὰ ἐπανεέλθῃς; ἠρώτησεν ἡ νέα μὲ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς.

— Ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως. Καὶ ἡ ὥρα αὕτη δὲν εἶνε μακρὰν, διότι ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος.

— ὦ Μάξιμε, ἂν συγκατετίθεσο, θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, σὺ μὲν συγχωρῶν τοὺς ἐχθρούς σου, ἐγὼ δὲ ἀγαπῶσα σε...

Ὁ Μάξιμος ἐσιώπη.

— Χαῖρε, Γαβριέλλα μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὁ ἀγὼν οὗτος εἶνε ἀνώτερος τῶν δυνάμεών μου καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσω, ἵνα μὴ καταστῶ προδότης καὶ ἄθλιος. Χαῖρε! θὰ ἐπανεέλθω πιστὸς πάντοτε καὶ ἀφωσιωμένος εἰς σέ, ἐκτὸς ἂν ὁ θάνατος μὲ ἀρπάσῃ προῶτως.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ ἐξαπλώνῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου τὸν μέλανα πέπλον τῆς, ὅτε ἡ Γαβριέλλα ἐγκατέλειπε τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο μέρος, ἐνθα ἀπεχαιρέτισεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον παραφύρως ἠγάπα.

Ι'

ΤΟ ΠΑΓΩΜΕΝΟΝ ΟΡΟΣ

Τρία ἔτη παρήλθον ἔκτοτε.

Ἡ Γαβριέλλα περιμένει πάντοτε τὸν Μάξιμον, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔρχεται, οὐδὲ γράφει τοῦλάχιστον. Τί ἀπέχεινεν ἄρα γε; Μήπως ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον τούτον, ὅπως πρὸ πολλοῦ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του;

Ἡ Βιλεμίνη, ἥτις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔζη, ὡς ἔλεγε, διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Μάξιμου, ἐγένετο ἡδὴ σύζυγος πλουσίου τινός ἐμποροῦ ἐκ Παταυίας.

Ὁ πατήρ τῆς ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐνθα ἠκολούθησε τὸ νεκρὸν ζεύγος.

Ἡ Βιλεμίνη ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὴν Γερμανίαν. Χάριν δὲ

διασκεδάσεως, διέτρεξαν τὴν Ὀδεγλαν-
διάν, τὴν Σουηδίαν, τὴν Νορβηγίαν καὶ
τέλος, ἐπιστρέψαντες, ἀπεράσισαν νὰ ἐπι-
σκερθῶσι τὸ περιώνυμον *Παρωμένον* Ὀ-
ρος.

Διερχόμενοι ἐπὶ ἡμιόνων πλησίον τῶν
ὄχθων τοῦ Ἄρνου καὶ μόλις ἤγγιζον τοὺς
πόποδας τοῦ ὄρους, εἶδον αἰφνης ἐνώπιόν
τῶν ἀνθρώπων τινὰ μὲ μακρὰν λευκὴν γε-
νεῖαδα, ὅστις προσεφέρθη νὰ χρησιμεύσῃ
αὐτοῖς ὡς ὁδηγός, καὶ ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κα-
τέβησαν τῶν ἡμιόνων, ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνὰ
μίαν ῥαβδὸν ἐκ κέρατος αἰγᾶγου.

Ἐνῷ δὲ ἀνήρχοντο τὰς ἀποτόμους καὶ
σκολιὰς τοῦ ὄρους ἀτραπούς, εἶδον μακρὰν
αὐτῶν, ἀναμέσον τῶν κρημνῶν καὶ τῶν
ἀδύσσωτων, ὁμάδα τινὰ Γερμανῶν σπουδα-
στῶν, ἁδόντων τὸ ἄσμα τοῦ Ὀβερόντου.

Αἰφνης ὁ σύζυγος τῆς Βιλελμίνης, ὀλι-
σθήσας ἐπὶ τῆς χιόνος, ἐκβάλλει κραυγὴν
τρομεράν. Εὐτυχῶς, πρὶν ἢ καταπέσῃ πρὸ
τοῦ χαίνοντος βαράθρου, ἐπρόφθασε ν' ἄρ-
πάσῃ διὰ τῶν χειρῶν του ξηρὰς τινὰς ρί-
ζας ἀγρίων φυτῶν, αἵτινες βεβαίως θὰ ὑ-
πεχώρουν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του,
ἂν ὁ ὁδηγὸς δὲν ἐπρόφθαιεν ἐγκαίρως εἰς
βοήθειάν του.

— Ἐσώθην! ἐσώθην! ἀνέκραξεν ὁ σύζυ-
γος τῆς Βιλελμίνης, ἐγειρόμενος καὶ ἐνα-
ποθέτων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁδηγοῦ τὸν
ὀδοιπορικὸν σάκκον ἐν ἐκράτει.

Μετὰ τοῦτο ἐξηκολογήσαν τὴν πορείαν
τῶν καὶ ἔφθασαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐ-
κάθηντο οἱ σπουδασταὶ καὶ ἦδον ἀμερί-
μνως.

Αἰφνης ἡ Βιλελμίνη ἵσταται ἔντρομος
ἐνώπιον χαίνοντος κρημνοῦ, ὅπως μικρὰν
τι καὶ ἄθωον πτηνὸν ἐνώπιον ἀρπακτικοῦ
ὀρνέου. Ἐν ἁκαρεῖ τὸ βλέμμα τῆς παρε-
τήρησε τὴν ἄβυσσον καὶ διὰ τοῦ δεξιοῦ
ποδός τῆς ἀνεχαίτισε τὴν πτώσιν. Πά-
ραυτα ὁ σύζυγός τῆς ἔτρεξε πρὸς αὐτήν,
ἀλλὰ, πρὶν ἢ προφθάσῃ, οἱ στιβαροὶ βρα-
χιόνες τοῦ ὁδηγοῦ τῶν εἶχον σώσει αὐτήν
ἀπὸ βεβαίου κινδύνου.

Μετὰ μακρὰν λιποθυμίαν, ἡ Βιλελμίνη
ἀνέλαθεν ἀλλὰ μόλις συνῆλθεν εἰς ἑαυ-
τήν, ἠγέρθη καὶ παρεκάλεσε μετὰ δα-
κρύων τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς
τὴν πεδιάδα, τοσοῦτον φόβον ἐνεποίησεν
αὐτῇ ἡ ἀπόκρημος τοῦ ὄρους ἐκείνου ἀ-
νάσσει.

Ὁ σύζυγός τῆς συγκατένευσε νὰ κα-
τέλθωσιν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ ὁδηγός; Εἰς
μάτην ζητοῦσιν αὐτόν. Μετὰ τὰς γεν-
ναίας καὶ ἀλλεπαλλήλους πράξεις του ἀ-
νελήφθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ σύζυ-
γος τῆς Βιλελμίνης, πῶς ἐχάθη, ἀφοῦ ἔχει
εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ὀδοιπορικὸν μου
σάκκον.

Καὶ ἔτρεχε τῆδε κάκεισε ζητῶν τὸν ὁ-
δηγόν· ἀλλ' εἰς μάτην.

— Δυστυχία μου! θὰ ἔπαιον εἰς τὸν
κρημνὸν, ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἀπασα ἡ περιουσία τοῦ ἀνθρώπου τού-
του ὑπῆρχεν ἐν τῷ σάκκῳ ἐκείνῳ.

Καὶ περιδεὴς ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ

πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, κἀπῶθεν τοῦ
ὁποῖου ἠπλούντο τὰ εὐρέα τῆς θαλάσσης
στέρνα, κατέλευκα ὡς ἐκ τῆς πεσοῦτης
χιόνος. Τρόμος κατέλαβεν αὐτόν.

— Θάρρος! ἀνέκραξεν αἰφνης ἀνθρώπος
τις, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγὸς τῶν
σπουδαστῶν, ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη εἰς
τοὺς τόπους τούτους, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ
διέλθω τὰ μέρη ταῦτα, χωρὶς πρῶτον νὰ
ἐξετάσω αὐτὰ καὶ θέλεις σὺ, ἄνθρωπε,
κατὰ πρῶτην φορὰν πλῆξω τὰ μέρη ταῦ-
τα, νὰ διέλθῃ αὐτὰ ἀκινδύνως;

— Πῶς! λοιπὸν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ,
καθ' ἣν ἀνῆλθε τὸ ὄρος τοῦτο ὁ ἄνθρωπος
ἐκεῖνος;

— Ναί, κύριε! Καὶ θὰ ἔπαιον ἀπὸ τὸν
κρημνὸν τοῦτον εἰς τὴν *Παρωμένην* *Θά-
λασσαν*.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν!... Ὡ! δυστυχία
μου! δυστυχία μου! ἐχάθη, ἀνέκραξεν ὁ
δυστυχὴς ἔμπορος.

ΙΑ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ Βιλελμίνη καὶ ὁ σύζυγός τῆς, ἀπο-
λέσαντες τὴν περιουσίαν των, κατοικοῦσιν
ἤδη τὴν ἀρχαίαν οἰκίαν τοῦ Μουφόρτ,
πλησίον τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἔτι ἡ γηραιὰ
καὶ πυκνόφυλλος καστανέα.

Ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος, καθ' ὃ κατῴ-
κουν τὴν οἰκίαν ἐκείνην, αἱ δύο αὐταὶ ὑ-
πάρξεις ἐδοκίμασαν τὰς στερήσεις ἐκείνας,
τὰς ὁποίας μόνον ἡ παντελής ἐνδεῖα γνω-
ρίζει.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μάξιμος
ἐπανῆλθε καὶ μετὰ ἑξ μηνῶν ἐνυμφεύθη
τὴν Γαβριέλλαν.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνήγγειλε
μειδιῶσα τῷ συζύγῳ τῆς ὅτι ἦτο μήτηρ
καὶ ἐξίτηι παρ' αὐτοῦ δῶρόν τι.

— Ἀγαπητὴ μου Γαβριέλλα, εἶπεν ὁ
Μάξιμος περιπτυσσόμενος αὐτήν, τί θέλεις
νὰ σοὶ δώσω; Εἰπέ μοι.

— Φίλε μου, ἐνθυμεῖσαι τί σοὶ ἔλεγον
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ τελευταίου σου
ταξιδίου;

— Ὅχι, Γαβριέλλα, τὸ ἐλησμόνησα.

— Σοὶ ἔλεγον λοιπὸν ὅτι θὰ ἤμεθα εὐ-
τυχεῖς, σὺ μὲν συγχωρῶν τοὺς ἐχθρούς σου,
ἐγὼ δὲ ἀγαπῶσά σε.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ἐγὼ μὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ εἶμαι
εὐτυχής· ἀλλὰ σὺ εἶσαι εὐτυχής; ἐσυγ-
χώρησες τοὺς ἐχθρούς σου;

— Ὡ θησαυρὲ γενναιότητος! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Μάξιμος περιπτύσσων εἰς τὰς ἀγκά-
λας του τὴν Γαβριέλλαν. Ὡ ψυχὴ τρυφερὰ
καὶ περιπαθὴς! Ὡ γενναία καὶ ἀπαρά-
μιλλε σύζυγε, ἦτις, ἐνῷ σὺ εἶσαι εὐτυχής,

λυπεῖσαι διὰ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, μυ-
ριακίς σ' εὐλογῶ, διότι ἐμάντευσας τὰς
βρασάνους τῆς καρδίας μου, αἵτινες με κα-
θιστῶσι δυστυχῇ! Ναί· ἔχεις δίκαιον,

πρέπει ἀπ᾿ ἐξ παντὸς νὰ συγχωρῇσιν
τοὺς ἐχθρούς μου. Ἀλλὰ ποῖους ἐχθρούς
μου; Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους μέχρι τοῦδε
ἐθεώρουν ἐχθρούς μου, ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους
μέχρι τοῦδε ἐμίσων, ἐνεκα παραπτωμάτων

τῶν προγόνων των, ἀρκούντως ἤδη ὑπέ-
φερον!... Ὡ πάτερ μου! πάτερ μου!
καὶ σὺ, ὅστις, μετὰ περιπετειῶν καὶ πα-
λυδύνον βίον, εὐρίσκειαι ἤδη εἰς τοὺς
κόλπους τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπολαμβάνεις τῶν
τέρψεων τοῦ παραδείσου, καὶ σὺ θὰ συγ-
χωρήσῃς βεβαίως τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς!

Ὡ! ἐλθέ, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἐλθέ μετ'
ἐμοῦ, ὅπως ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους
τούτους, τοὺς ὁποίους σὺ ὀνομάζεις ἐχ-
θρούς μου, ὅτι τοὺς ἐσυγχώρησα πλέον.
Ὡ! ἐλθέ, ἐλθέ.

Καί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Γαβριέ-
λης καὶ τοῦ Ὁσσιανῶ, ὁρμᾷ ἐκτὸς τῆς
οἰκίας καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν γηραιὰν
καστανέα, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας ἀνα-
παύονται οἱ δύο σύζυγοι, κεκμηκότες ἐκ
τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κόπου. Οἱ δυστυ-
χεῖς! εἰργάζοντο ὅπως ἀποζήσωσιν!

— Εἶμαι, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Μάξιμος, ὁ
ἐκτελεστής τῆς διαθήκης τοῦ εἰς τὸ *Πα-
ρωμένον* Ὀρος ὁδηγοῦ σας καί, ἐξ ὀνόμα-
τος αὐτοῦ, σας φέρω τὴν περιουσίαν σας.

Ὁ δυστυχής! δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ ὅτι
αὐτὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ ὁδηγός των!

— Σὺ, Μάξιμε! ἀνέκραξεν ἡ Βιλελμίνη.
Καὶ πῶς ἤξιρεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι σὺ
εἶσαι τόσῳ τίμιος, ὥστε ν' ἀποταθῇ εἰς σέ;

— Ὑποθέσατε ὅτι ἦτο ἐμπνευσὶς ἀγ-
γέλου, κατὰβάντος ἐξ οὐρανοῦ, ἀπῆντη-
σεν ὁ Μάξιμος, προσελθὼν τὸ βλέμμα του
ἐπὶ τῆς Γαβριέλλης.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε θαῦμα! ὑπέλαβεν
ἐξ ἁλλος ἐκ χαρᾶς ὁ ἔμπορος.

Ἡ Γαβριέλλα καὶ ὁ Μάξιμος ἔζησαν
βίον εὐτυχῇ καὶ μακαρίον, συνδεθέντες δι'
ἀρρήκτου καὶ εἰλικρινοῦς φιλίας μετὰ τῆς
Βιλελμίνης καὶ τοῦ συζύγου τῆς.

**

Βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν θὰ ὑ-
πῆρχον αἰώνια μίσση, ἂν ἀνεγνωρίζομεν τὰ
λάθη μας καὶ ἀπεδίδομεν τὸ δίκαιον εἰς
τοὺς ὁμοίους μας. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ
μεταβάλῃ τὸν κόσμον τοῦτον εἰς παράδει-
σον; Φεῦ! εἰς τὸν ἀτέρμονα καὶ πολυκύ-
μαντον τοῦτον κόσμον ὁμοιάζομεν πρὸς τὰ
μικρὰ ἐκεῖνα καὶ ἄθωα πτηνὰ, ἅτινα, κα-
ταδικωμένα ὑπὸ σαρκωδῶν ὀρνέων, ὅπως
ἀποφύγωσι τὸν κίνδυνον, ἀνίπτανται εἰς
τὰ ὕψη τοῦ αἵθερος, ἀλλὰ, φεῦ! μὴ δυνά-
μενα νὰ ἀνθεξώσιν, ἐπαναπίπτουσι νεκρὰ
ἐπὶ τῆς γῆς!

**Τ

ΤΕΛΟΣ

Ἀψάμενος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν
τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυ-
μοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι
καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστεί-
λωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτε-
ται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προ-
πληρῶσονται.

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γρα-
φεῖον των *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμε-
νὰ ἐν λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ
τοὺς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτή-
σοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.